Ч. 196 Четвер 2 (14) вересня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Процес о замах на Милана. — Справа трансвальска.)

Католицко-людова партия видала о результатї двох послїдних засїдань, в котрих взяв участь міністер торговлї барон Діпавлї, комунїкат, котрий стверджує, що в політичній дискусиї всї члени піднесли згідно і з натиском конечність порозуміня, в цїли закінченя теперішної політичної кризи. В комунїкатї сказано, що католицко-людова партия повинна в тім напрямі напружити всї свої сили. Дальші наради і ухвали порішено задержати в тайнї. Здогадують ся, що католицко-людова партия має взяти в свої руки справу уложеня відносин між Чехами і Нїмцями. Вчера приняв Цїсар на окремій авдиєнциї провідника католицко-людового сторонництва др. Катрайна. В політичних кругах приписують тій авдиєнциї велике значінє, добачуючи в тім доказ, що католицко-людова партия обняла провід в переговорах, що зміряють до того, аби парлямент зробити спосібним до працї. Правительство официяльно стоїть поза тим сторонництвом, але переговори будуть ведені на виразне бажане правительства ґр. Туна. Член того сторонництва, президент посольскої палати, др. Фукс, розіслав до заступників нїмецкої лївицї запросини на конференцию в справі теперішної політичної ситуациї, а тим самим обняв ролю посередника між виконуючими комітетами правицї і лївицї. Передвчера відбули ся конференциї визначених політичних осіб правицї. Беруть в них участь члени католицко-людової партиї вірноконституцийної великої посілости нїмецкої і голова польского кола Яворский.

Президент палати послів др. Фукс вислав до представителїв всїх парляментарних сторонництв таке письмо: Загально панує чувство, що наші політичні відносини вимагають безуслівно уздоровленя і що треба ужити всїх сил, аби розвязати узи, що спиняють наше політичне житє. З усїх сторін роздає ся поклик: „Нехай перестане борба, нехай уступлять сварки, а з'єдинять ся сили до спільної працї". До того треба перед усїм, аби парлямент став знов огнищем продуктивної працї і аби уступили всї перешкоди. Приготовленя тої цїли уважаю, як президент вибраний палатою послів, моєю першою і найважнїйшою задачею. Коли острі політичні суперечности так розярили борбу, що перестала парляментарна дїяльність, то спокійно думаючий політик мусить старати ся винайти средства і дорогу, аби то усунути і довести до порозуміня між противниками. Запрошені на невтральний ґрунт, можуть противники без нарушеня свого принципіяльного становища сьміло стрітити ся і пробовати вирівнати суперечности, аби правильна дїяльність парляменту, котрої всї народи нашої Монархії так горячо вижидають, могла розпочати ся на ново. Отже в першім ряді ходило би о те, аби винайти спосіб, як треба полагодити справу язикову. Не треба нїякого доказу на те, що мирне полагодженє язикового спору дасть ся перевести лиш на дорозї взаїмного зближеня при вільнім від упереджень увагляднєню взаїмних прав. До тої цїли мають стреміти переговори, ведені на невтральнім ґрунтї, до котрих я отсим письмом хочу дати перший почин". — Письмо кінчить ся запросинами на нараду на день 24 с. м.

В дальшім ходї процесу против виновників замаху на Милана, заявляє обжалований Живкович, що в радикальнім комітетї не doраджував нікому не платити податків, лиш промавляв за тим, що можна їх добровільно не платити. Обжалований доказує, що прокуратор несправедливо виступає против него, бо нїчого не вказує на єго антидинастичні чувства. В дню замаху був дома. Кількох сьвідків зізнало, що Жовкович відчитав в склепі Павловича якийсь антидинастичний стих. Инші сьвідки оповідають, що Жовкович на похоронї Катича виголосив промову против короля Александра і Милана. Обжалований каже, що всьо то неправдою. — Оногди відбула ся секция трупа бувшого префекта Анделича, котрий — як звістно — допустив ся самоубийства. Секция мала виявити, що Анделич умер від повішеня. В урядовій часописи подано також фотоґрафічні знимки листів, які писав Анделич до родини. Ті листи мають заперечувати, немов би Анделича убито у вязници.

В справі трансвальскій лиш то певне, що послїдна нота, яку анґлїйске правительство вислало до Кріґера, не грозить війною і подає Трансвалеви нагоду зійти на приязнїйшу дорогу. Нота взиває Кріґера, аби ясно заявив, на які уступки годить ся зараз і безуслівно.

48)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлїйского).

(Дальше).

— Мій любий пане Мордант, я вже тілько разів сего коня пробовав — відповів Ляйенель. — Будьте певні, що анї трошки нема потреби чогось бояти ся. То дарунок від мого брата Данила; єму було би то дуже немило, як би я їхав на иншім кони.

— Але єму було би ще немилїйше, як би Вам щось стало ся через коня, котрого він вибрав — сказав на то той сільский шляхтич. — Але вже нїчого не скажу. Коли Ви того коня знаєте, то для мене досить. Я знаю, що з Вас добрий їздець і що Ви знаєте ся на конях.

— А всеж-таки я Вам дякую сердечно за Вашу раду — відповів Ляйенель весело; — але тепер гадаю, треба їхати дальше, щоби прилучити ся до дам.

Він пустив коня чвалом і незадовго їхав вже коло панни Ґрегим, котра не забувала на то, щоби хвалити „Нїяґару" і підносити красу коня в такий спосіб, щоби позискати собі єго пана.

Серед загального заколоту при виїздї забув Ляйенель як на остережене циганки, так і на той сумнїв що до свого первого брата, який викликало в нїм то остережене. У него на думці була в сїй хвили лиш забава, і він тїшив ся, що доокола него зібрали ся єго приятелї на полюванє, на котре і він так радо вибирав ся.

Місце, де мисливі збирали ся, було повнїське їздців та возів, сїльских шляхтичів, що поприїзджали з своїми синами, посесорів на жвавих ловецких конях, та множества всїляких людий, у котрих день ловів викликав веселий настрій. Зробив ся великий рух; пси від часу до часу то вили, то дзявкали, даючи тим пізнати свою нетерпеливість; мисливі лускали батогами і острими словами викрикували на конї; палкі конї тупали копитами; панове розмавляли з дамами, що приїхали були дивити ся, коли мисливі будуть виїздити.

Наконець настала важна хвиля; ріг затрубів, зграя пустила ся на здогін, дїло дня розпочало ся.

Кінь під ректором нараз зноровив ся; ректор мусїв знову ужити всеї сили, щоби єго змусити до послуху. Менше добрий їздець був би в сїй хвили борби їздця з конем опинив ся вже на земли. Але кріпка рука Ляйенеля побідила темперамент коня, бодай зразу. Незадовго пігнав він чвалом так, що лишив цїле товариство мисливске далеко поза собою.

Коли він так летїв по рівних сїножатях мов птиця, почав Ляйенель набирати переконаня, що кінь сей, мимо наглої примховатости, задля котрої зразу трудно було дати собі з ним раду, єсть таки добрим набутком.

Якийсь їздець, що не прилучив ся був до прочих, лиш других не спускав з ока, сховавшись край ліса на невеличкім горбі недалеко місця збору, дивив ся на всї рухи коня, на котрім Ляйенель їхав, через малу люнету. Він доглянув дуже борзо, що коневи байдуже зручність їздця. Кінь почвалував і ректор щез з очий того, котрий за ним слїдив, а коли ще й цїле товариство єго минуло і вже нїкого не було видко, він відвів свого коня з того місця і поїхав навпростець почерез поля в противну сторону.

Може за якої пів години, коли той їздець, що слїдив за Ляйенелем Дарґуном, поїхав звідтам, де стояв, надїхав гостинцем на малім, але сильнім коникові якийсь чоловік малого росту; він очевидно дуже спішив ся, бо підганяв коня з цїлої сили.

Той чоловік мав на собі тяжку, на селї роблену свиту, шкіряні штани і хустку доокола капелюха. Ся послїдна окраса була з того боку, що заслонював праву сторону лиця, замацена кровою, а той чоловік сам і єго коник були обхляпані болотом. Коли він так підганяв свого коня, єго хитрі і бистрі очи розглядали ся пильно доокола, єго кінчастий ніс, подібний до дзюба, нїби також помагав очам. Але не було нїчого, що могло би було вдоволити незвичайну цїкавість того малого чоловіка. Всюди було тихо і пусто. Коли той їздець мав намір побачити когось із тих, що вибрали ся на полюванє, то він приїхав запізно. Він то зараз і сам зміркував і був тому дуже нерадий. Пан Андрій Леркспур, хоч і не був таким ґеніяльним чоловіком, за якого себе уважав і за якого хотїв, щоби єго другі уважали, був все-таки дуже зручним детективом і міг величати ся успіхами. Єму лиш рідко коли не удав ся так добре уложений плян, як сей, котрий спонукав єго їхати за Ляйене-

В Льондонї числять на те, що прихильні бурам мешканцї анґлїйских кольоній і республика Оранж спонукають Трансвальцїв до уступок.

Новинки.

Львів дня 13-го вересня 1899.

— **Поправчі іспити зрілости** в учительских семинариях розпічнуть ся в слїдуючих речинцях: а) в семинариях мужеских: в Кракові дня 2-го жовтня, у Львові 11-го вересня, в Коросні 2-го жовтня, в Ряшеві 5-го жовтня, в Самборі 22-го вересня, в Сокали 27-го вересня, в Станиславові 18-го вересня, в Тернополи 5-го жовтня, в Тарнові 9-го жовтня; б) в женьских семинариях: в Кракові дня 30-го вересня, у Львові 15-го жовтня, в Перемишли 21-го вересня. — У Львові і в Кракові розпічнуть ся в тих самих речинцях також повні іспити зрілости тих кандидаток, котрі одержали дозвіл приступити до іспиту зрілости в речинци осїннім. — Кваліфікацийні іспити учителїв і учительок народних і видїлових шкіл відбудуть ся перед ц. к. іспитуючими комісиями в Кракові, Тарнові, Перемишли, Самборі і Тернополи в речинцях, які оповістяли дотичні дирекциї комісий іспитуючих. Речинець кваліфікацийних іспитів до народних шкіл в Самборі відкладає ся до дня 25-го вересня. Речинець кваліфікацийних іспитів в Ряшеві, Станиславові і у Львові відкладає ся аж до дальшого зарядженя з огляду на зміни, які мають наступити в складі істнуючих комісий при тих заведенях.

— **Що значить штука лїкарска.** У Відни бавив ся недавно тому в городї девятилїтний хлопець Кароль М., а в сусїднім городї стріляв хтось з фльобертового карабіна до цїли і постріляв хлопця так нещасливо, що куля пробила єму живіт, продїравила три ключки кишок, лежачі одна за другою і застрягла аж в хребтї. Хлопця занесли зараз до шпиталю, а там шеф хірурґічного віддїлу др. Перніца підняв ся зараз операциї хлопця і остаточно вилїчив его зовсїм. Ся операция була правдивою штукою, на яку лиш може здобути ся штука лїкарска. Хлопця занаркотизовано, розрізано живіт в 22 години по ставшій ся пригодї, порозмотувано кишки, вишукано ті ключки, що були продїравлені, позашивано дїри, виймлено кулю, уложено кишки назад в порядку і зашито живіт назад. Цїла операция тревала всего 50 мінут. Хлопець вийшов оногди зі шпиталю і єсть тепер зовсїм здоров.

— **З Долини** пишуть: Сензацийна пригода лучила ся в Долинї в суботу 9-го с. м. о 1-ій годинї в полудне в ринку коло християньского склепу Писарского. Двох мулярів, працюючих коло будови польского костела в Долинї, майстер мулярский Бурмас і челядник Пачковский, спроваджені зі Львова, зачепили спокійно стоявшого фіякра, жида Штернберґа, котрий не уступав їм з дороги. Коли на візване підпитого (як кажуть), Бурмаса, Штернберґ не уступив, добув Бурмас з кишенї ніж з вістрем около 15 цнтм. довгим і пхнув Штернберґови просто в серце, від чого той на місци упав без житя, полишаючи шестеро малих дїтий в крайній нуждї. Тисячна товпа жидів, що збігли ся в тій хвили, кинулась за утїкаючим невинним Пачковским, а зловивши его, немилосердно оббили і віднесли до уряду громадского. Властивий убийник, Бурмас, вбіг до склепу Писарского і задними дверми утїк в поле. Роз'юшені жиди кинулись на склеп Писарского, хотячи вдерти ся до середини з криком, що Писарский укриває убийника. Доперва долиньский кандидат адвокатский др. Алєксандер Рубін, діставши ся до дверий, потрафив своїм впливом повздержати роз'юшену товпу, однак шиби з дверий склепових повилїтали. Облога склепу тревала до 3 години з полудня, доки жандарми не знайшов Бурмаса в его мешканю, схованого в бочку з ґіпсу.

— **Що може муха.** Муха, як видко, може не лиш докучити чоловікови, але завести его навіть перед суд, о чім переконали ся найлїпше люди з села Панталевичі коло Порохника. Там сидїли в коршмі при чарцї два господарі, Зиґмунт і Мурґвалек, коли нараз непрошена муха скупала ся в їх горівцї. Оба господарі заложили ся, що муха не утопила ся і буде ще жити, а заклад пішов о кілька загонів конюшини. І дїйстно муха ожила, хоч дуже пяна а один з господарів виграв заклад і зараз на другий день заїхав по виграну конюшину. Але бо тамтой другий не хотїв дати і з того прийшло до кровавої бійки та цїла справа оперла ся об суд і тепер в сїй справі відбуде ся розправа.

— **Новий Саломон.** В однім місточку в полудневій Росиї — як доносять тамошні ґазети — не хотїв недавно тому якийсь честивий міщанин приняти пари штанів і заплатити за них кравцеви, хоч сам їх у него замовив. Справа прийшла перед суд. Обжалований сказав тут, що штани не лиш зле лежать, але й за тїсні. Кравець обставав при своїм і доказував противно, та наконець просив судию, щоби він для проби казав обжалованому убрати ся в них. Але мудрий судия постановив инакше. Він сам здоймив чоботи, а відтак приступив до стола, де лежали спорні штани і убрав їх та перейшов ся кілька разів по канцеляриї і наконець рішив, що штани і не вузкі і лежать добре та що їх можна би носити не лиш буддень, але й в сьвято. По сїм видав він такий саломоньский вирок: Ти чоловіче заплати кравцеви за роботу, бо штани добрі, а за кошти процесу я беру штани для себе. Чи міщанин робив рекурс — не знати. Здає ся, що нї; бо в Росиї коли скажуть: „Па сему бить! — то й додають: Малчать:“ — а горе тому, хто не мовчить.

— **Жандарм розбійником.** Угор кий жандарм, Іван Мольнар, напав був в ночи на 8-ого с. м. на коршмаря Едварда Фру і его жінку, в Найдирфль на Угорщинї, підчас коли они спали, та хотїв їх насамперед сокирою порубати, але коли они побудили ся, і хоч покалїчені, стали боронити ся, він добув бритву і став їх бритвою калїчити. Остаточно, невдїявши нїчого, утїк і сховав ся до якоїсь гостинницї в Завербрун, де его і арештовано. Арештоване не було так легке, бо Мольнар мав при собі карабін і набої, та була обава, що він буде боронити ся. До его арештованя вислано віддїл жандармів, котрі обступили ще того самого дня вечером цїлу гостинницю доокола, під кожде вікно підсунуло ся тихцем по три жандарми а під двері пять. На даний знак підняли ся жандарми під вікнами і всї зміряли ся карабінами до Мольнара, що сидїв в шинку. Рівночасно отворено двері, і знов пять карабінів наставило ся до Мольнара. Той, видячи, що вже не уйде, піддав ся, і зараз признав ся до вини. Ко-

---

лем Дарґуном по звістних вже зборах мисливих. Він, бачите, не міг предвидїти тої пригоди, яка єму приключила ся, коли его скинув коник, і він побачив ся на твердім і ховскім каміню, котрим гостинець лише що недавно був вишутрований. Не богато треба було єму часу позбирати свої кости, і двигнути себе і коня з землї; але ся проволока хоч і як була коротка, позбавила его надії побачити Ляйенеля Дарґуна. Умовлені сходини вже були минули і польоване вже було розпочало ся. Панови Андрієви Лерксპуровиpa не оставало ся більше нїчого, як посидїти хвильку безрадно на своїм, болотом замащенім конику, та подумати і посумувати а відтак завернути назад до Фрімлї.

Тимчасом, як би Лерксપурови на збитки, пляни Віктора Керрінґтона з нечуваною скоростию добігали до кінця. Він їхав якийсь час борзо і в тім напрямі, в котрім мав надію знову побачити мисливих і як-раз може на три милї від того місця, звідки Лерксपур рішив ся завернути, переїхав через міст на вузкій але глубокій і бистрій рiцї, коли почув, що поза ним задуднїло від кіньских копит і якийсь кінь гнав так скоро як вихор. Очи єму аж засьвітили ся, коли він свого коня, що став неспокійний від того тупоту, завернув на недалеке поле і там злїз з него та привязав до якогось дерева. Густі і високі корчі, хоч на них вже не було листя, творили з деревом кут і закривали коня зовсїм добре.

За хвильку потім, коли Віктор Керрінґтон то зробив, і підчас коли він присївши зазирав попід корчі, показав ся Ляйенель Дарґун на своїм норовистім кони, що гнав як шалений на гостинци; він держав ще поводи в руцї, але вже ледви дихав і не мав сили, капелюх злетїв єму з голови, а ремінь від стремена був пук. Вікторови Керрінґтонови аж серце зъбило ся і очи як би якась мрака єму заступила. Але лиш на хвильку; зараз в слїдуючій хвили в очах єму роз'яснило ся; він видїв, як то шалене зьвіря, перепудивши ся того, що привязаний до дерева кінь зарушав ся в корчах, кинуло ся нараз в бік з дороги і скочило в прибувшу бистру ріку. Кінь скочив у воду недалеко моста. Їздець злетїв з коня по через голову.

Голова его вдарила об гиллястий пень нахиленої понад воду вільхи і він пішов під воду. Тогди Віктор Керрінґтон виліз із своєї криївки; він побіг до берега. По ректорі і слїд був пропав. Посеред ріки форкав кінь і старав ся доплисти до противного берега. В однїй хвили перебіг Керрінґтон, що ідучи добув щось з кишенї, через міст і дійшов до того місця, де кінь старав ся видобути ся на стрімкий беріг. Коли Керрінґтон там прийшов, кінь висунув передні но и лиш на дві стопи в гору на беріг, а задними ногами старав ся добре оперти ся; але Керрінґтон, що стояв на самім краєчку трохи на право від коня, нахилив ся і стрілив єму простїсенько в чоло. Туловище коня зсунуло ся в ріку і вода понесла его долї рікою. Віктор Керрінґтон сховав пістолет до кишенї і постояв хвильку споглядаючи на ріку. Відтак обернув ся і сказав сам до себе:

„Ледви чи будуть его шукати понизше моста — каштан мусїв пігнати на захід. — Відтак відвязав спокійно коня, на котрім приїхав і поїхав не конче з великим поспіхом в противну сторону як Гальґрун.

Гадки, якими займав ся, не були неприятні. Єму удало ся — о проче не журив ся. Коли спогадав собі на ґрафа Реджінальда, то на устах его проявляв ся легковажний усьміх. — Працювати для такого чоловіка — то таки дїйстно значить понижати ся; та він то лиш случай — я працюю для себе.

Віктор Керрінґтон заплатив свій рахунок в гостинници і відослав свій пакунок почтою до Льондону. Коли запала ніч, здоймив сїдло із свого коня і занурив у воду; відтак осїдлав коня знову і пустив его, нехай іде куди его ноги понесуть. Опісля зайшов до якоїсь самотної коршми кілька миль від Гальґрун, де мав зійти ся з ґрафом Реджінальдом Еверстронґом.

Вже була ніч, коли мисливі вертали домів з кінних ловів. На темнім небі не сьвітила ся анї одна зірка. Місяць ще не був зійшов; було то студено і сумно серед сеї настаючої зимової ночи.

Панна Ґрегим, єї брат Ґордон і ґраф Реджінальд Еверстронґ їхали попереду, коли гостї з польованя доїзджали до старого двора. Лїдиї впало було то в очи, що ґраф Реджінальд такий мовчаливий, але она приписувала то утомі. Та й єї брат мало говорив, а єї саму також не брала охота до розмови. Она думала о своїй побідї з попереднього вечера і минувшого рана. Пригадала собі, як щиро ректор устиснув їй руку на добраніч і не пускав єї, як солоденькими очима споглядав на ню і не спускав очий з неї. Не забула і на то, як він не відступав від неї, коли посїдали на коні і як діткнув ся єї руки, коли подавав їй поводи. Хибаж могла сумнївати ся, що він єї любить?

Не сумнївала ся. Чула ся як в раю, коли собі погадала, що то річ певна. Але то не була тота щасливість дївчини, котра любить і побачить, що і она люблена. То була сьвідомість побіди холодно рахуючої женщини, котра в найкрасших лїтах свого молодого житя має честилюбиві мрії, а котра на конець має причину припускати, що они сповнять ся.

— Річного доходу пять тисячів фунтів — думала она собі — то остаточно не богато в порівнаню з майном, яке би було менї припало, як би я була так щаслива і могла була зловити собі ґрафа Освальда Еверстронґа. То мало в порівнаню з тим богатством, яким може повеличати ся тота людина без імени і предків, вдовиця по ґрафі Освальдї! Але то богато для того, хто так, як я, випив чашу горести нужди аж до дна. Так, аж до дна. Хоч я і нїколи не зазнала щоденної нужди в житю, то все-таки зазнала я упокореня, котре ще труднїйше знести.

Всї вікна ректорства, що виглядало як замок, були ясно осьвітлені, коли гостї з по-

ли его поставлено до очий з покалїченими, впрочім не дуже тяжко Фруами, він розплакав ся і сказав, що сам не знає, що єму такого стало ся. Дальше розповів він, що его взяла тогди охота до розбою, коли у Фруа позичав 20 зр. Фру завів его тогди до своєї комнати і виймив тих 20 зр. з каси, при чім Мольнар побачив, що в касї богато гроший. Мольнара відставлено до ґарнїзонового суду в Штульвайсенбурзї. Єсть підозріне, що Мольнар на два дни перед тим добув ся до уряду почтового в Фішав і украв там почтову касу з 804 зр. і листом грошевим, адресованим до якоїсь панї Маннер. Якась служниця виділа, як тої ночи ходив поцід уряд почтовий якийсь жандарм.

Штука, наука і лїтература.

— **„Учителя“ ч. 17** з дня 5-го вересня містить: Справоздане з краєвої конференциї учительскої у Львові; — оповіщене з ц. к. промисловеї школи у Львові; — з черновецкої філїї „Рускої школи“; — статейку „Дитина непривітлива для слуг“; — про „Вакацийні курси в Ґрайфсвальд“; — з „Виховавчого порадника“; — іменованя, вісти лїтературні, новинки і посмертну згадку про Северина Днїстряньского.

Господарство, промисл і торговля.

— **В Товаристві взаїмних обезпечень „Днїстер“** прибуло в місяци серпни с.р. 11086 важних поліс на суму 5,477.084 зр. обезпеченої вартости з премією 47.196 зр. 90 кр. Разом від 1 січня до кінця серпня видано 49.648 важних поліс на суму 26,126.761 зр. з премією 223.122 зр. 96 кр.; попередного року за той сам час було 40.578 важних поліс на суму 21,051.960 зр. обезпеченої вартости з премією 184.855 зр. 57 кр.; прибуло отже сего року в протягу 8 місяців о 9.070 поліс більше і єсть около $4\frac{1}{2}$ міл. зр. обезпеченої вартости і 38.267 зр. премії більше.

Шкід в серпни с. р. було 61 случаїв, а разом всїх від початку року до кінця серпня було всїх 406 шкід, і всї суть зліквідовані, 394 відшкодовань вже виплачено, виплату 12 відшкодовань (в сумі загальній 2643 зр.) на разї з причин правних здержано, а в однім случаю віддано справу відшкодованя (о 50 зр.) під рішене суду мирового.

Сума всїх шкід тих разом з коштами лїквідациї виносить brutto 110.170 зр. 75 кр. а по потрученю части реасекурованої лишає ся на власний рахунок 55.476 зр. 22 кр.

Фонд резервовий з кінцем серпня с. р. виносить 113.425 зр. 47 кр. і зложений єсть в цінних паперах.

На житє обезпечило ся в Товаристві краківскім через „Днїстер“ с. р. до кінця серпня 71 осіб на суму 98.500 зр. обезпеченого капіталу, — лучає ся однак ще часто, що члени нашого товариства подають своє обезпечене житєве до Товариства краківского через инших посередників з поминенем „Днїстра“ і наших аґентів а тілько кажуть поліси свої присилати до „Днїстра“ для заплати через „Днїстер“. Звертаємо проте увагу всїх бажаючих заключити обезпечене житєве в Товаристві краківскім, щоби звертали ся до „Днїстра“ або аґентів „Днїстрових“ і посредством „Днїстра“ обезпечали своє житє.

— **Рахунок Товариства взаїмного кредиту „Днїстер“ у Львові,** стоваришеня зареєстрованого з обмеж. порукою, за місяць серпень 1899.

I. Стан довжний:

		Кор. сот.
1. Уділи членів . . .		64.629·30
2. Фонд резервовий . . .		5.057·04
3. Специяльна резерва . .		446·96
4. Вкладки:		
а) Стан на поч. місяця	625,828·91	
б) вложено в серпни	19.393·08	
разом	645.221·99	
в) винято в серпни	19.233·99	
позістає з кінцем серпня . .		625.988 —
5. Сальдо прц. (побраних) . .		20.140 51
6. Непіднята дивиденда за р. 1897.		478 04
7. „ „ „ 1898		1.370 05
8. Кошти спору . . .		156 14
9. Рахунок ріжних . . .		1.442 76
10. Товариству огневому „Днїстер“		9.000 —
11. Кредит банковий . .		6.000 —
Сума .		734.708 80

II. Стан чинний:

		Кор. сот.
1. Позички уділені:		
а) стан на поч. місяця	625,405·44	
б) уділено в серпни	20.650·—	
разом	646.055·44	
в) сплачено в серпни	7.501·42	
Стан з кінцем серпня .		638.554 02
2. Готівка в касї з д. 31/8 1899		3.629 38
3. Цінні папери фонду резервов.		4.379 68
4. Цінні папери инші . .		70.602 50
5. В щадници почтовій (оборот чек.)		715 08
6. В инших товариствах і банках		12.995 54
7. Сальдо коштів адміністрациї .		3.832 59
Сума .		734.708 80

Членів прибуло 27, убуло 14, оставало з кінцем серпня 1899 1.684 членів з 1.726 декльярованими уділами в сумі 86.300 кор.

Стопа процентова від вкладок 4 проц. — процент від позичок уділюваних з провізиєю на кошти адміністрациї $6\frac{1}{2}$ проц.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 13 вересня. N. fr. Presse гадає, що запросини президента Фукса не будуть мати нїякого успіху. Мінїстер Кайцль відложив свою подорож до Праги.

Будапешт 13 вересня. Деякі тутешні часописи піддали гадку, аби з огляду на засуд Драйфуса не висилали угорскі фірми нїчого на париску виставу.

Копенгаґа 13 вересня. Цар виїде дня 22 с. м. до Дармштадту і по дорозї задержить ся в Кілю.

Льондон 13 вересня. Войска призначені до полудневої Африки відплинуть з Індиї дня 25 вересня.

Новий Йорк 13 вересня. Помер тут звістний мілїонер Вандербільдт.

Париж 13 вересня. Часописи висказують надію, що президент помилує Драйфуса.

Цетинїя 13 вересня. Княжа пара повернула з своєї подорожи до Константинополя і прибула вчера пароходом до Антіварі.

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі пояснення в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Академічна, ч. 8.

льованя в'їжджали в браму. В кождій комнатї горів в коминку огонь. В присїнку стояв камердинер і витав церемоніяльно вертаючих гостий; служба увихала ся і помагала перебирати ся замащеним болотом гостям.

— Пан Дарґун мабуть вже дома? — відозвав ся Данило, гріючи руки до огню.

— Дома, пане? — відповів на то камердинер; — хибаж він не приїхав разом з всїма?

— Нї; ми не виділи его, як ще на місци збору. Може поїхав де в справах приходских.

— Того не знаю, пане — відповів камердинер; — то певна річ, що мого пана не було дома від самого рана.

Чувство якоїсь невиразної обави взяло ся всїх присутних.

— То дивна річ — відозвав ся пан Мордант. — А тут дома не допитував ся перед полуднем нїхто за Вашим паном?

— Нїхто, — відповів камердинер.

— Нехай хто піде до стайнї подивити ся, чи не приведено коня мого брата — сказав Данило, на котрого лици пробивав ся очевидний страх. — Або заждїть, я піду сам.

Він вибіг і за хвилю вернув назад.

— Коня нїхто не привів — відозвав ся він; — мусїло щось стати ся.

— Не лякайте ся без потреби, пане — сказав на то пан Мордант; — може нема нїякої причини до обави. Коли може хтось завізвав пана Дарґуна просто з польованя до умираючого, то він в почутю обовязку і не подумав о тім, щоби коня відсилати домів, або числити годинн, які присьвячає сповненю свого обовязку.

— Але він би був певно прислав якогось післанця, щоби не дати причини до якоїсь обави — відповів Дарґун; не дурім самі себе, пане Мордант. Щось стало ся — мому братови приключила ся якась пригода. Андрію, кажіть зараз сїдлати сьвіжі конї. Коли схочете пане Мордант поїхати в одну сторону, та я поїду в другу і насамперед розпитаю в селї. А ти, Реджінальде, чей нам поможеш, правда?

— З цїлого серця — відповів Реджінальд енерґічно, але глухим зі страху придушеним голосом.

Данилови Дарґунови навіть в его великім зворушеню впала в очи та зміна голосу его первого брата.

— Господи, який же ти блїдий, Реджінальде! — відозвав ся він, — ти побоюєш ся якогось великогось нещастя — якогось страшного нещастя!

— Я сам не знаю! — відповів ґраф на силу. — Але признаю ся, що я дуже зажурений — вода — ріка, бачиш — вода в ріці від снїгу — бо то так потеплїло і снїг стопив ся а вода в ріці прибула — а що коли би — як би Ляйенелїв кінь хотїв переплисти через ріку — а коли би то не удало ся —

— А ми ще тут стоїмо! — відозвав ся Данило борзо; ми стоїмо і балакаємо, замість брати ся до дїла! Чи конї вже готові? — крикнув він, коли вибіг до сїний.

— Ґордоне! — крикнула Лідия Ґреґим — іди з ними і роби що можеш та помагай панам шукати Ляйенеля Дарґуна!

Она сказала то так голосно, що було всюди чути, як женщина, що привикла розказувати. При тім блїда як стїна, але ще не омлїваючи, сперла ся на примурок від коминка. Гадка, що Ляйнелеви Дарґунови могло приключити ся якесь нещастє, була для неї страшною, може так само страшною як для его брата, котрий его по правдї любив; прецї з житєм того чоловіка вязав ся і еї інтерес.

Она мало що не вімлїла; але з другої сторони занадто мала розуму, як щоби не знала, що в тій хвили як би дала пізнати по собі свій смуток, викликала би у присутних панів відразу і зґіршене замість сочувства. Она то знала а хотїла кождому подобати ся; бо тайна успіху, який женщина здобуває собі, лежить в тім, що всї еї хвалять.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).